

**ОЛЕКСАНДРА
САБЛІНА:
«ДОСІ СУМУЮ
ЗА РІДНИМ
ПІДПРИЄМСТВОМ
І ВБОЛІВАЮ ЗА ЙОГО
ДОЛЮ...»**

Вона – орденосна ткаля Рівненського льонокомбінату. Нагороджена орденом Трудової слави третього ступеня (1975р.), орденом Трудового Червоного прапора (1981 р.), медаллю «Ветеран праці» (1982 р.), а у 1983 році отримала звання Почесного громадянина м.Рівне. В її домашньому архіві зберігаються і ряд почесних грамот міського та обласного рівня і за високі показники у праці, і за активну участь у роботі міської ради, як депутата, і за наполегливість у виконанні депутатських повноважень. Йдеться про Олександрю Семенівну Сабліну.

Продовження на 3 стор.

ОЛЕКСАНДРА САБЛІНА:

**«ДОСІ СУМУЮ ЗА РІДНИМ
ПІДПРИЄМСТВОМ І ВБОЛІВАЮ
ЗА ЙОГО ДОЛЮ...»**

Моя колеги П.К. Новіков, В.А. Смирнов та А.В. Трубін, котрі раніше працювали зі мною на Тутаєвському льонокомбінаті, загітували нас із чоловіком на переїзд у Рівне. Тоді ще молоде підприємство – льонокомбінат імені Комсомолу України – потребувало кваліфікованих спеціалістів.»

Скільки усього перейшло через них! А зараз нічого не можу робити.»

Не раз бере Олександра Семеновна старі фотографії і вони повертають її у молоді роки, коли працювала на Рівненському льонокомбінаті. «Спогади – завжди приємні, – зізнається Олександра Семеновна. – Вони наповнюють мою душу теплом і радістю.

Сьогодні вона, орденоносний ветеран колишнього гіганта легкої промисловості, – на заслуженому відпочинку. Сповна віддається зовсім іншому заняттю – виконує покликання жінки бути берегинею свого роду – бабусею і прабабусею.

Олександра Семенівна радо відгукнулася на нашу редакційну пропозицію поговорити з нею.

Тож за якусь годину-другу двері мені відчинила немолода, але приємної зовнішності жінка, запросила до кімнати. Через якихось півгодини розмови, у мене склалося враження, начебто знайомі ми багато років.

Олександра Сабліна (дівоче прізвище Долгих) – росіянка, родом із далекої Тамбовщини. Її малою батьківщиною є село Каланс Кірсанівського району. Батьки-колгоспники Семен Іванович та Ликерія Іванівна Долгих виховували п'ятеро дітей: трьох синів і дві доньки. Жилося в тридцяті роки минулого сторіччя багатодітній родині нелегко. «Батько мій був інвалідом І світової війни, кульгав на ногу, тож фізично працювати не міг. Виділили йому конячину з возом і працював у колгоспі із довим. Приїде, бувало, батько конем з роботи, важко злізе з воза, й помалу клігає до хати... А віжки передасть мені. То було моїм обов'язком коня напоїти й до конюшні відвести. Кінь був навдивовижу сумирний та слухняний і я з ним добре вправлялась.»

Жорстокий слід у родині Долгих залишила Велика Вітчизняна війна. Найстарший брат Олександри Сергій пропав без-

вісти. Брат Микола, який командував стрілецькою ротою, помер від тяжких ран у пересувному госпиталі. Загинув у боях під Воронежем і колишні сестри Марії, котра наближала перемогу на трудовому фронті. Вижити судилося лише братові Василеві. Нині він, полковник у відставці, проживає у Білорусі, в Новополюцьку.

«А яка ж пишна природа у нас на Тамбовщині, – захоплено розповідає Олександра Семенівна. – Які розкішні ліси, а яка річка! Бувало, збираємось за грибами, беремо човен і перепливаємо на протилежний берег. Там я взувала лапті, плетені з липи, бо у них було легко. З лісу завжди поверталися із повними корзинками ягід чи грибів. А у річці ловили рибу. І батько, і брати. А я лише бігаю берегом та підбираю рибу, яку вони викидають на берег, у відро. Річка наша мала дивну назву – Ворона. Там я і плавати навчилася...» Нелегке життя судилося життєрадісній веселій Шурочці, як її називали удома. Добре пам'ятає Олександра Семенівна і як тривожно чекали вони з мамою звісток із фронту, і післявоєнний голод 1947 року. «На той час ми із мамою залишились удвох. Тато помер, – снує гіркі спогади Олександра Семенівна. – У нас зовсім не було чого їсти. І мама пекла млинці із липового листя. А я бовталася у річці, ловила черепашки, ми їх варили і їли. Удвох із мамою орали і сіяли. Чоловіків після війни було у селі дуже мало. І коней не було. Тож доводилося жінкам із дітьми впрягатися і тягти плуга замість коней. Ніколи не забути мені голодний Новий рік 1947 чи то 48-го року. Мама зварила цукровий буряк, порізала його на

папірці. Такі цукерки подарувала мені на Новий рік...»

Зі спогадів дитинства добре пам'ятається Олександрі Семенівні директор школи Олександр Васильович Терновський. До війни він викладав фізику. Коли розпочалася війна, добровольцем пішов на фронт. А після війни фізику вже викладати не міг. Повернувся із фронту сліпим. Став викладати історію...

«У школі я добре вчилася, була активною та веселою дівчиною, – згадує Олександра Сабліна. – Коли закінчила школу і переді мною постав вибір професії, то спершу хотіла стати вчителем. Але згодом до рук випадково потрапила газета, в якій було оголошення про прийом учнів на навчання у В'язниківський льонарський технікум Володимирської області. На домашній раді подумали і прийняли рішення, що це саме те, що мені потрібно. Я відіслала документи і нас разом із подругою Клавою Смирновою прийняли на навчання. Після закінчення навчання у технікумі в 1954 році можна було б продовжувати навчання у Московському технологічному інституті легкої промисловості. Нам у технікумі давали направлення-рекомендації і моя подруга цим скористалася. Однак матеріальне становище моєї сім'ї було скрутним і я вирішила йти працювати. Поїхала на роботу у місто Тутаєв Ярославської області, на льонокомбінат «Тульма». Працювала там помічником майстра, змінним майстром до червня 1967 року. І робота подобалася, і колектив. Вийшла заміж, донька народилася. Не думала, що так кардинально може змінитися моє жит-

Так молода сім'я опинилася у західній Україні, у м.Рівне (тоді – Ровно). Подружжя Сабліних поселилося в гуртожитку льонокомбінату і з серпня 1967 р. розпочалися їхні трудові будні. Чоловік Олександри Микола Миколайович Саблін працював помічником майстра. А молода, енергійна 35-річна Олександра Семенівна, на той час досвідчений спеціаліст, сповна віддалась праці. Працювала спершу інструктором виробничого навчання ткацько-приготовального цеху КПТ, згодом – майстром виробничого навчання в ПТУ, помічником майстра ткацько-приготовального цеху КПТ мотальних машин. Олександра Сабліна швидко влилася в колектив і стала його душею. У бригаді дівчата і жінки були молоді, голосисті, брали участь у художній самодіяльності. Усі жили й працювали дружно. Олександра Семенівна була наставником. Усім допомагала, по-материнськи підтримувала, підходила до дівчат у скрутну хвилину і спільно приймали правильне рішення. Не один рік вони дружно йшли пліч-о-пліч. Олександрі Семенівну поважали на виробництві, п'ять разів її обирали депутатом міської ради, а на льонокомбінаті – партгрупоргом. Усі її нагороди і десятикратні почесні грамоти – то плід її невтомної праці. Від льонокомбінату вона отримала трьохкімнатну квартиру, у якій зі своєю сім'єю проживає й донині. Сьогодні Олександра Семенівна оточена любов'ю і теплом найрідніших – доньок, онуків, правнуків. Що може бути кращим за родинну любов! Скаржитись Олександра Семенівна лише на одне: здоров'я все більше підводить. «Руки не слухаються.

Радію за прожите і якої мені довелося прожити життя знову, я б не хотіла, аби воно було інакшим. Та й місто Ровно стало моїм другим рідним домом. Тут усе мені рідне, хоч батьківщина моя – на Тамбовщині. Ні, я не забула рідний край. Він мені дотепер дорогий. Ніколи не забуду нашу хатинку під солом'яною стріхою і все, чим ми жили у дитинстві. Минуло життя, а мені все ще пахне їжа, капуста, щі, які готувала моя мама. Але волею долі я опинилася у цьому чарівному краї – на Волині – й доземно йому вклоняюся, що тут мене прийняли, як дочку.»

Олександра Семенівна попри поважний вік сумує за рідним підприємством, щиро вболіває за його долю, хвилюється, читаючи у нашій газеті про нестачу кваліфікованих кадрів і усі ті проблеми, які мусить вирішувати його власник Олег Червонюк. Їй хотілося б, аби прийшла сюди працювати навчена фаху молодь, щоб полюбила свою професію так, як колись любила свою роботу вона. І щоб працювали вони чесно й віддано. Так, як колись її покоління. «Ми не літали з одного місця праці на інше, а удосконалювали себе в роботі і своєю працею кріпили свій колектив, а коли приходила пора відходити на пенсію – плакали...» – зізнається Олександра Семенівна.

Слухаючи цю жінку, хотілося доземно їй вклонитися від імені усіх рівнян, її ровесників і молодших поколінь. Вона того заслуговує. А у переддень жіночого свята хочеться щиро побажати їй усіх земних щедрот і здоров'я.

Лариса ГЛОВАЦЬКА